# Krekt of was t n sprookje

Twee lutje muskes zwonden mor wat om. Dan warren ze hier n schofke om e deur en dan weer op n hiel aner stee. As der mor wat veur heur te vreten was. Toen ze es n keer over t dörp vlogen, zaggen ze n mooie doevetil op t schoelplein stoan. Hielemoal van neis vaarfd: rooie ziekanten met n gruun dakje. n Allerliefst mooi huuske veur heur beident. Ze gingen op de dakgeut van de schoel zitten. Nou warren ze der vlak bij en konden alles van hiel dichtbij bekieken. Al wel n haalf uur hadden ze der zeten. Ien die tied ging der gien een doef ien en der kwam ok gien een uut.

Zij wollen der toch es op òf om te kieken of dat knusse behuzinkje wat veur heur weden zol. Ze vladderden hiel driest op de til òf. Deur de hoast gleden ze nog n hiel ende deur over de gladde vaarf van de uutstekende bredjes. Hiel veurzichteg gingen ze der ien en keken heur de oogjes uut. Allemoal mooie koamerkes. En n doevevoer dat der ien lag. De drinkbakjes warren krekt bijvuld zo t leek. De lutje muskes konden der niet over uut; zo mooi! t Was krekt of t hielemoal veur heur beident moakt was. Ze atten heur eerst es lekker zat en gingen toen mooi n beetje uutrusten.

Anerdoagsoavends kwammen der n poar mannen met ledders t schoelplein opzetten. De beide muskes kropen hiel benaauwd vot ien de doevetil, zodat gien een heur zien kon. Ze wissen ja niet haalf wat die mannen van plan warren. Misschien wollen ze heur hier wel uut joagen. Hiel veurzichteg keken de beide muskes noar beneden. Wat deden die mannen doar wel? Ze hadden n grode deus op t schoelplein stoan en hielden doar slingers en vlagjes uut. De ledders werden tegen de schoel aan zet en doar moeken de mannen de slingers en vlagjes aan vaast. Van de schoel noar de bomen veur t schoelplein hing t ien n ogenblikje tied vol met slingers van pepier. Allemoal kleuren deur mekoar hen. De muskes werden wat driester en duurfden allerdeegs op t bredje stoan om te kieken wat der zo aal omweg ging. Goenent warren bij de iengang van t schoelplein met n ereboog aan t moaken. Allemoal sparregruin en pepieren rooskes. t Wer aal mooier. t Kon wel feest weden. De beide muskes werden zo neisgiereg dat ze zomor van t bredje òf vlogen en aan de overkaant van t schoelplein op de geut van n boerderij zitten gingen. Ze mossen alles goed zien kennen. Doar hing ok al n groot bord met letters der op. De muskes kwedderden en wissen hoast niet wat ze doen mossen van plezier; feest om heur doevetil? Dat ze zo'n mooi plakje vonden hadden?

Toen alles versierd was en de beide muskes ok weer op t bredje zatten, heurden ze n stem die zee: "Nou hewwe veur t feest de doevetil zo mooi opvaarfd en nou is der gien doef te zien. Die duren zeker niet weer te kommen?"

"Nee," zee n aner, "die zallen wel aans woarargens weden. n Doef ken je niet van t ene stee noar t aner overplakken, die moeten der zo vanuut t ei ien."

n Dikke man met n board wees ien de richting van de muskes en zee lachend: "Kiek es, nou hebben die muskes toch n mooi stee!"

De beide muskes warren toch zo bliede, dat ze al kwetterend n poar rondjes boven t schoelplein vlogen.

t Was twee doagen lang feest. Mensen wezen mets es noar de mooie doevetil. Goenent vonden t jammer dat de doeven der niet meer warren, mor gien een zag de bliedschop van de beide muskes, die tussen al die slingers en vlagjes heur lutje kraaloogjes niet leuven konden. t Was ja krekt n sprookje.

Auteur: Egge Wieringa

Inspreker: Riemke Bakker